

A. Stephanie

Hazard

VOLUMUL 1

Playlist

- CARYS – *Princesses Don't Cry*
Molly Kate Kestner – *Prom Queen*
Three Days Grace – *Get Out Alive*
Mansionair – *Easier*
5 Seconds of Summer – *Amnesia*
Eric Nam – *I Don't Miss You*
Three Days Grace – *I Hate Everything About You*
Three Days Grace – *Right Left Wrong*
Billie Eilish – *Six Feet Under*
The Chainsmokers – *Hope* (feat. Winona Oak)
Konoba – *On Our Knees* (feat. R.O.)
Two Feet – *Hurt People* (feat. Madison Love)
VAX – *Fireproof* (feat. Teddy Sky)
Snow Patrol – *Chasing Cars*

Three Days Grace – *I Am Machine*

Emmit Fenn – *Painting Greys*

Bryce Fox – *Horns*

Matt Maeson – *Tribulation*

Troye Sivan – *Seventeen*

HONORS – *Betterman*

Dylan Taylor – *Haunt Me*

Etham – *Running Out*

Lewis Capaldi – *Someone You Loved*

Lewis Capaldi – *Hold Me While You Wait*

Ali Gatie – *Moonlight*

Shawn Mendes – *Treat You Better*

Rihanna – *Love On The Brain*

Rosenfeld – *Do It For Me*

Hazard

S-AU SCHIMBAT MULTE LUCRURI VARA ASTA.

— Care dintre voi rămâne acasă în seara asta?

Mama ne așază farfuriile cu mâncare în față. Eu o împing pe a mea spre Rider și mă ridic să-mi iau cutia cu cereale și un bol din dulap. Știu încă de pe acum că nu o să se sature cu ce are în farfuria lui. Fratele meu e în creștere, așa că nu îl condamn. Și prefer să mă știu pe mine nemâncat decât pe el. Blanche deja se năpustește asupra farfuriei și fură jumătate de bacon. Înghit în sec. O să mănânc mai încolo. Ceva mai consistent în loc de fulgii fără gust și laptele pe care-l urăsc oricum din tot sufletul.

În bucătărie s-a așternut tăcerea și, în afară de mama care trănțește câte o farfurie din când în când, nu se aude nimic altceva.

— V-am întrebat ceva!

Vrea să fie autoritară, dar vocea îi e doar obosită și atât.

Duminica este singura zi în care stă acasă. În rest, își petrece săptămâna la familia Jeringan, unde lucrează, și m-am saturat să nu fie niciodată prin preajmă.

— Nu știu, Rider ridică din umeri. Sigur nu eu.

Deși are aproape șaisprezece ani, fratele meu fuge de responsabilități ca de naiba.

– Nici eu, intervine sora mea indignată.

– Nu mai vorbi cu gura plină! o ceartă mama, apoi își îndreaptă privirea spre mine.

Nu o văd, dar o simt. Mă prefac, totuși, că nu observ și îmi torn în bol ultimele cereale care ne-au mai rămas. Nu lucrez în seara asta și o știe. De altfel, e singura seară pe care o am liberă de vreo două săptămâni încoace.

– Ei bine, unul dintre voi trebuie să rămână acasă!

Vorbește cu mine, nu și cu frații mei. Îmi umplu gura cu cereale și o ignor în continuare. Nu sunt ocupat, dar mi-a ajuns până în gât.

– Chiar trebuie să stea cineva acasă pentru a avea grijă de el?

Sora mea e mai curajoasă decât mine și întrebă ceea ce eu nu îndrăznesc.

– Am mai vorbit despre asta, Blanche. Unul dintre voi trebuie să fie mereu acasă cu tatăl vostru.

Îmi ridic privirea exact la timp cât să o văd pe Blanche dându-și ochii peste cap. Rider e mai ocupat să lingă tot din farfurie decât să contribuie la discuție și oricum n-ar avea cu ce. În afară de un refuz, nu mi amintesc ultima dată când am auzit și altceva din partea lui.

– De ce trebuie să fie mereu cineva acasă? punește Blanche în continuare. Nu e vina noastră că e handicapat și nici nu e chiar un tată model ca să-mi facă plăcere să-l ajut.

Scrâșnesc din dinți. Mama izbește de masă cuțitul pe care l-a folosit până acum să taie pâinea,

atrăgându-i atenția lui Rider. Blanche face ochii mari, iritată. O cunosc suficient de bine, încât să îmi dau seama că urmează să mai spună ceva. Așa, ca să o scoată pe mama din sărite.

– O să stau eu, intervin.

– Chiar nu poate să stea deloc singur? Nu trebuie să rămâi tu mereu.

Spre surprinderea mea, Rider e cel care vorbește, nu Blanche.

– Las-o baltă, îl rog cât de calm pot.

Mama își mută privirea dezamăgită de la unul la celălalt.

– Ai făcut nouășpe ani, Aza. Te întorci mâine la școală. Nu ți-a ajuns un an întreg cât ai stat după fundul lui?

Anul trecut, tata a avut un accident la locul de muncă și a rămas paralizat de la mijloc în jos. Pentru a-l ajuta, am încetat să mă mai duc la școală, m-am angajat și mi-am petrecut tot timpul liber acasă, stând cu el și suportându-i toanele... Îl disprețuiesc din tot sufletul, dar familia e familie și mama nu putea să-i roage pe frații mei să nu mai meargă la școală un an întreg ca să stea să aibă grijă de el. Pentru că i-ar fi răs în față, apoi i-ar fi trântit ușa în nas, deși ar fi enervat-o la culme și nu ar mai fi vorbit cu ei vreo două luni.

Nu și eu, totuși. Eu am fost de acord să pun o pauză vieții mele și să încetez să mă mai gândesc la un viitor, doar ca să îl ajut. Însă el nu merită sprijinul nostru. Nu! E un nenorocit și jumătate, dar mama îl iubește și, din fericire, boul nu și-a vărsat niciodată furia asupra ei, ci doar asupra noastră. Nu o înțeleg pe deplin. Nici pe ea, nici pe frații mei și, poate că, la urma urmei, mai am de învățat multe lucruri despre

viață, dar ceva mi-e clar – niciodată nu îți abandonezi familia.

– Termină, Rider! Am spus că o să rămân eu acasă și o s-o fac. Asta ca tu și Blanche să puteți ieși în oraș înainte să înceapă școala. Nu mă mai bate la cap.

Sora mea e boboacă, iar Rider e în al doilea an de liceu. Eu trebuia deja să fiu plecat la facultate. Dar între *trebuia* și *sunt* e o diferență prea mare ca să îmi mai bat capul cu regrete și alte rahaturi care-mi macină nervii.

– Știi care-i singura parte bună, Aza? Că nu ne mai poate alerga când se îmbată.

Fratele meu râde, dar mie nu mi se pare o glumă bună. Nici mamei. Îi arunc o privire pe furiș și văd cum încep să îi curgă lacrimi pe obraji. Nu i-a fost ușor în ultima perioadă.

– Ești un prost, îi zic. Șterge-o! Înainte să te alerg eu pe aici.

Pufnește nervos, își ia telefonul de pe masă și dispare din bucătărie. Blanche îl urmează și rămân doar eu cu mama, într-o liniște înspăimântătoare. Îi aud suspinele, respirația îngreunată și aș vrea să pot face ceva ca să o consolez, dar nu știu ce. Nu știu cum. Am făcut tot ce am putut și până și eu încep să ajung la capătul puterilor.

– Mulțumesc, își trage nasul. Știu cât de greu ți-a fost...

– N-o să purtăm discuția asta, o întrerup.

– Hazard...

– Nu, clatin din cap și mă rotesc spre chiuvetă ca să las bolul gol. Nu e nimic de spus.

– Hazard! îmi repetă numele, de data asta mai autoritar.

Nu e de mirare că nu îți pasă ce vreau eu. Are ceva de spus și trebuie să o ascult, fie că vreau, fie că nu.

Mă sprijin de chiuvetă, cu brațele încrucișate la piept, și aștept să vorbească.

– Îmi pare rău că totul a căzut asupra ta, începe în cele din urmă. Știu că ți-a fost greu și îmi doresc să fi avut de ales. Să nu fi trebuit să lipsești de la școală, să fii acum la facultate...

Chiar are de gând să îmi amintească tot ce am pierdut pentru tata?

– Mamă, las-o baltă. Știu că îți pare rău, dar nu mă ajută cu nimic să te aud spunând-o.

Își încleștează degetele pe marginea mesei și o strânge până când i se albesc. De nervi, de frustrare, de neputință.

– Trebuie să te ții de școală anul ăsta, continuă ea.

Îmi vine să-mi dau ochii peste cap.

– Trebuie să-ți amintesc oare ca niciodată să nu te mai apropii de droguri?

Acum chiar îmi dau ochii peste cap.

– M-am învățat minte, răspund gătit, fără să-i spun că, de fapt, exagerează.

Și chiar m-am învățat minte. La urma urmei, m-am ales cu cazier și încă sunt sub supraveghere. Trebuie să mă prezint regulat la ofițerul care se ocupă de cazul meu. Așadar, nu cred că e nevoie să-mi mai atragă și ea atenția.

– Nu trebuie să-mi amintești, îi răspund. Mai vrei să îmi spui și altceva?

– Nu fi impertinent! ridică tonul suficient cât să mă pună la punct.

Din fericire – sau poate că din păcate – sunt singurul din familia asta care încă o ascultă.

– Îmi pare rău.

Nu-mi pare rău. Vreau doar să încheiem discuția asta odată pentru totdeauna.

– Cred că ai putea să prinzi o bursă.

Mă cam îndoiesc, dar mamei nu i-a mai rămas prea multă speranță pe lumea asta, așa că decid să nu i-o spulber pe cea pe care o mai are.

– O să văd.

– Dar trebuie să înveți.

Oare poate să devină mai frustrant de atât? Îmi trântește în față toate subiectele pe care nu le-aș discuta nici separat, doar că pe toate în mai puțin de zece minute. Deja e prea mult pentru mine.

– Știu, mamă. Putem să încheiem?

Oftează oarecum dezamăgită și împăcată în același timp, dar o lasă baltă.

– Da, oricum trebuie să plec.

Trebuie să plec. Sunt sătul de fraza asta...

N-am vrut să mă mai aibă și pe mine pe cap, așa că mi-am căutat un serviciu și am început să contribuie la facturi și alte cheltuieli. Dar nu știu cum se face că niciodată nu avem suficienți bani.

– Crezi că ai putea să faci curățenie?

Cred că aș putea. Că nu vreau, e altă poveste.

– Da, sigur.

– Și spune-le fraților tăi să nu mai fie atât de dezordonați!

Da, pot să fac și asta, dar nu o să mă asculte nici naiba, iar eu nu sunt taică-miu ca să țip, să-i ameninț, să arunc cu lucruri în ei sau să-mi folosesc pumnii.

– Da, sigur, repet obosit.

Aș vrea doar să plece odată. Sunt conștient de toate sacrificiile pe care le-a făcut, dar câteodată nu mai pot.

Nu vreau s-o mai aud. Nu vreau s-o mai văd.

Vreau doar să fie liniște.

Să nu se mai joace nimeni cu nervii și cu răbdarea mea. Să nu-mi mai ceară nimeni să sacrific tot ce am pentru alții. Vreau să mă lase să fiu și atât.

Totuși, sunt conștient de faptul că cer prea mult și că nu o să primesc niciodată tot ceea ce-mi doresc.

Așadar, nicio fracțiune de secundă de liniște. Niciuna...

Parcă ghicindu-mi gândurile, mă sărută pe obraz și iese din bucătărie, dar tot nu pot să respir ușurat. Spăl vasele, apoi urc în camera pe care o împart cu Rider. E plin de haine pe jos, ba chiar și pe lustră. Sunt multe ambalaje neduse de lene la coș și dau chiar și de un prezervativ folosit pe care nu înțeleg de ce naiba nu l-a aruncat la gunoi. Înjur în gând și le trântesc pe toate pe patul lui. Nu știu dacă să mă bucur că se protejează sau să-mi fac griji că nu are nici măcar șaisprezece ani împliniți și face deja sex. Poate că ar trebui să port o discuție cu el, dar mama e cea care se pricepe la conversații și tocat nervii, nu eu.

Astfel, mă trântesc pe patul meu, îmi pun mâinile sub cap și închid ochii. Dar, cum spuneam, nu pot să am niciun moment de liniște.

Ușa scârțâie când se deschide, așa că e cam greu să nu o aud. Mă gândesc că o fi Rider care și-a uitat ceva. Nici nu mă deranjez să-mi deschid ochii. Nici să vorbesc.

Vreau doar să dorm, fir-ar să fie!

Și, evident că nu pot. Nu, când un corp fierbinte urcă în pat și se mulează peste corpul meu.

Exact ce mai lipsea!

Îmi deschid ochii și clipesc cu greu. Abia pot să-mi împiedic pleoapele să nu-mi cadă la loc.

E Mila. Da, exact ea mai lipsea.

– Salut, îmi zice cu un zâmbet viclean pe chip, apoi se apleacă să-mi sărute maxilarul. M-am întors.

– Da, văd asta, îi răspund încruntat și înțepenit.

– Ai putea măcar să te prefaci că ești bucuros să mă vezi?

Se ridică în secunda următoare la fel cum a început să mă călărească. Așa e ea. Irascibilă și schimbătoare mai ceva ca vântul.

Nu mă bucur să o văd și n-am de gând să mint.

– Puteai să suni înainte.

– Am sunat, pufnește. N-ai răspuns.

Habar nu am pe unde mi-e telefonul, dar nu mă deranjez să îi spun asta. Oricum ar crede că mint.

– Când te-ai întors?

Încerc din răspuțeri să mă prefac interesat, dar se dovedește a fi incredibil de greu. Pentru că nu sunt. N-am mai fost de ceva vreme, dar Mila e insistentă.

– Aseară, răspunde sec.

Își prinde părul brunet cu elasticul pe care-l poartă la încheietură, apoi se trânteste pe patul lui frate-miu, așa, peste toate hainele.

– Ce cauți aici?

Nu e niciun mod mai frumos de a o întreba asta, așa că n-am încotro.

Nici nu mă deranjez să mă ridic din pat. Oricum, nu o să stea prea mult.

– Am venit să te văd, evident. Am fost plecată toată vara și asta e întâmpinarea de care am parte?

Mi se pare a fi o întrebare retorică. Nu răspund.

N-am auzit de Mila toată vara. A plecat să-și viziteze mama, în celălalt capăt al țării, iar acum mă privește cu ochii ei mari și căprui de parcă îi datorez ceva.

– Îmi pare rău, Mila. Nu e un moment prea bun.

Își mijește ochii și mă privește furioasă.

– De mâine te întorci la școală?

M-aș întoarce pe planeta de pe care am venit, chiar acum, dar nu știu cum.

– Mda, mormăi.

Mila e... simpatică. Însă n-am iubit-o niciodată și știe asta. Nici n-a cerut vreodată mai mult decât am avut de oferit, așa că mi-a convenit de minune, dar nu și acum.

Nu după vara asta.

– Păi... nu știu ce să zic. Presupun că o să ne vedem mâine pentru că acum ești evident prost dispus. Mă așteptam la asta, dar nu știu, după...

Te rog. Nu mai vorbi.

Decid să nu o mai ascult. Închid ochii și încerc să mă gândesc la orice altceva, dar nu la ceea ce îmi spune ea. Acum, a ajuns la partea în care are nevoie de explicații pe care eu nu i le pot oferi. Peste două minute, se plânge că îi rănesc sentimentele cu indiferența mea. Bănuiesc că e un lucru destul de bun că nu am așa ceva – sentimente. Nu pentru ea, oricum.

În următoarele cinci minute, îmi spune cât de dor i-a fost de mine și că abia aștepta să mă vadă.

Cu ce am greșit?

Poate că am sufocat bebeluși într-o viață anterioară. Poate că am torturat pisici.

Nu-mi amintesc dacă am reparat yala, dar dacă n-am făcut-o, lucrul ăsta tocmai a ajuns în top trei al priorităților. Mai trebuie să repar mașina de spălat și să desfund cada.

– Am putea vorbi mâine?

E doar un mod mai frumos de a o invita afară. Și știi că asta mă face să fiu un nenorocit și jumătate, dar n-am pretins niciodată că n-aș fi unul.

– Mâine? Despre ce? Presupun că nu s-a schimbat nimic, McKain. Ești același care erai și acum trei luni... Tot nu vrei o relație.

Urăsc când îmi folosește numele de familie.

Se înșală amarnic.

S-au schimbat multe lucruri vara asta.

Toate dățile în care am folosit-o pe Mila – toate acele zile în care m-am folosit de altele, fără să-mi pese – s-au întors împotriva mea.

Nu știi cum e să iubești sau vreo altă tâmpenie. Habar n-am. Sunt prea preocupat să-mi urăsc tatăl – să mă urăsc pe mine – ca să mai am loc și de alte sentimente. Sunt egoist. Sunt nepăsător. Sunt ignorant.

Sunt un nenorocit, așa cum mi-a spus Mila de o mie de ori.

Dar ea nu era.

Și mă privea câteodată în modul ăla care mă făcea să cred că poate o să treacă peste toate condițiile pe care le-a impus.

Că o să-și spună *dă-le naibii* și o să mă întorcă
din drum.

Dar n-a făcut-o.

S-au schimbat multe lucruri vara asta.